

הולכת תבלין ומדוך אצל מדוכה

הכל מודים, שמותר לדוך תבלין ביום טוב, ואין הדבר אסור כטחינת חיטים, כי לטחון חיטים יכול היה מאתמול, אבל תבלין, אם היה דך מאתמול, היה מפיג טעמו.

ולדעת בית שמאי – אף על פי שמותר לדוך תבלין ביום טוב, כשהתבלין והמדוך [=כלי שבו מכים את התבלין לפוררו], רחוקים מהמדוכה [=כלי שבו דכים את התבלין], **אין מוליכים** את התבלין והמדוך אצל מדוכה, ולא את המדוכה אצל התבלין והמדוך, **שמא** לאחר מכך **ימלך** ולא ידוך, כי יעשה תבשיל אחר שאינו צריך לתבלין, ונמצא מטלטל מדוך או מדוכה שלא לצורך.

ולדעת בית הלל – **מותר להוליכם זה אצל זה**, כלומר, אם ירצו, יוליכו התבלין והמדוך אצל מדוכה, ואם ירצו, יוליכו המדוכה אצל התבלין והמדוך.

נתינת עור לפני הדורסן ביום טוב

לדעת בית שמאי – עור שהופשט ביום טוב מבעלי חיים שנשחטו בו ביום, **אסור** לתת אותו במקום דריסת הרגל, אף שדבר זה מועיל למנוע ממנו שיסרית, כי דריסת הרגל היא מצרכי עיבוד העור האסור ביום טוב.

ולדעת בית הלל – **מותר** לתת את העור במקום דריסת בני אדם כדי שלא יסריח שאם לא יתירו לעשות דבר למנוע סרחון העור, עלול להימנע מעצם השחיטה, ומתבטל משמחת יום טוב. אמנם אם היה הדבר נראה בבירור כעושה כן לצורך עיבוד, לא היו מתירים זאת, והסיבה שהדבר מותר, כי העור ראוי לשבת ולהסב עליו, וששוטחים אותו לפניהם נראה ששוטחים להסב עליו ולא לעיבוד.

טלטול עור שהופשט ביום טוב

לדעת בית שמאי – עור שהופשט ביום טוב מבעלי חיים שנשחטו היום, מוקצה הוא, ו**אסור** לטלטלו, אלא אם כן יש עליו כזית בשר, שבכך הוא מטלטל אגב הבשר.

ולדעת בית הלל – מאחר שראוי הוא לשכב עליו ולהסב עליו אינו מוקצה ו**מותר** לטלטלו.